

ASPIRIT ANIMALS™

Eliot Schrefer

Leeuwenmoed

Vertaald door Maria Postema

LEOPOLD / AMSTERDAM

Gevangenen

BONK!

Abeke schrok huiverend wakker. Eerst dacht ze dat ze het la-waai gedroomd had. Maar toen hoorde ze het weer.

BONK!

Abeke schoot overeind en stootte bijna haar hoofd tegen het plafond. De ketting rond haar enkel sloeg tegen Meilin, die ook wakker werd.

‘Wat is er?’ vroeg Meilin terwijl ze in het donker om zich heen tastte.

Versuft herinnerde Abeke zich weer waar ze waren: ze zaten nog steeds gevangen in een cel op een schip dat onderweg was naar het Veroveraarskamp in Zuid-Nilo. Abeke had al eens eerder een reis met zo’n Veroveraarschip gemaakt, maar toen was ze eregast geweest. Toen had ze een donsbed en een spiegel met een gouden lijst gehad en mocht ze gaan en staan waar ze maar wilde. Ze had niet opgesloten gezeten in een piepkleine, versterkte cel zonder ramen diep in de buik van het schip, waar het geknars van de spanten zich vermengde met het getrippel van de ratten.

Om hun gevangenschap compleet te maken, waren Abeke en Meilin met zware ijzeren boeien aan hun enkels aan elkaar vastgeketend.

‘Stemmen,’ fluisterde Abeke dringend. ‘Er komt iemand aan. Vlug, sta op!’

Meilin kwam soepel en geruisloos overeind, ondanks de zware ketting die haar enkel met die van Abeke verbond. Zelfs ge-

boeid en verslagen had ze nog steeds de reflexen van een krijger.

Het kaarslicht dat de cel in sijpelde zou normaal gesproken slechts een flauw schijnsel geweest zijn, maar na al die dagen in de duistere ruimte werd Abeke bijna verblind. Toen haar ogen aan het licht gewend waren, zag ze een jongen in de deuropening staan. Hij was lang en gespierd, met een lichte huid en een meevende, verontschuldigende blik in zijn ogen. Shane.

Abeke haatte alle Veroveraars, maar ze wist dat Shane het dichtst in de buurt van een bondgenoot kwam. Tijdens hun lange zeereis was hij de enige geweest die hun eten en water was komen brengen. Zonder hem zouden ze het niet overleefd hebben.

Abeke voelde de woede die in golven van Meilin af sloeg, maar haar vriendin hield haar mond. Shane was Abekes terrein.

‘Hoe gaat het met jullie?’ vroeg Shane. Hij klonk vriendelijk, maar Abeke was zich maar al te bewust van de glanzende sabel aan zijn riem, van de macht die Shane over hen had. Hij was nog altijd een van hun ontvoerders. Bovendien zou Shane zijn totemdier kunnen oproepen, een agressieve veelvraat. Abeke was ervan overtuigd dat haar luipaard Uraza dat beest in normale omstandigheden de baas zou zijn, maar veelvraten waren bij uitstek geschikt om in kleine ruimtes te vechten, en Uraza niet.

‘Zo goed als je zou kunnen verwachten,’ antwoordde Abeke kortaf terwijl ze demonstratief met haar ketting rammelde.

‘Ik vind het echt heel vervelend,’ verzuchtte Shane. ‘Ik heb nog tegen ze gezegd dat die boeien niet nodig waren.’ Hij zweeg even en keek naar het plafond. Boven hen klonk geschraap. ‘Maar jullie mogen het ruim uit. We zijn bij onze vesting.’

Abeke kneep haar ogen tot spleetjes. Dacht hij soms dat ze opgelucht zou zijn? Het was niet bepaald prettig in deze cel, maar ze wist dat hun in het Veroveraarskamp nog veel ergere dingen te wachten stonden. Gingen ze Abeke en Meilin aan Gerathon de Koningsslang offeren? Of zouden ze Abeke dwingen om die afschuwelijke Gal te drinken, zodat ze een marionet van het Koningsdier zou worden, net als Meilin?

Abeke probeerde rustig te blijven, maar toen ze aan die dag bij de grot van Mulop dacht, schoten er allerlei angstaanjagende beelden door haar hoofd. Meilin die tot aan het bot in haar arm kneep terwijl ze Abeke genadeloos meesleurde naar het rotsachtige strand. Abeke die worstelde om los te komen en Meilins vechtstok die keihard op haar hoofd neerkwam. De wereld die langzaam wazig werd...

‘Ónze vesting?’ vroeg Abeke terwijl ze de herinnering wegduwde. ‘Wie woonde daar voordat de Veroveraars de boel bezetten?’

‘Het is het landgoed van een Niloaanse krijgsheer,’ zei Shane, en hij zuchtte opnieuw. ‘Hoor eens, ik ben er ook niet trots op dat we iemands huis hebben ingepikt. De krijgsheer leeft nog en ik doe mijn best om ervoor te zorgen dat de Niloanen die daar werken en wonen beschermd worden en genoeg te eten krijgen. Ik probeer er het beste van te maken.’

Abeke sloeg haar armen over elkaar en keek hem fronsend aan.

‘Kom nu maar gewoon rustig mee, Abeke,’ zei Shane met neergeslagen ogen. ‘Om jezelf te beschermen, en Meilin ook.’

Abeke keek even naar Meilin, die haar haast onmerkbaar toeknikte. Als Shane voor hen het meest in de buurt kwam van een bondgenoot, dan konden ze hem maar beter te vriend houden en tegelijkertijd zo veel mogelijk informatie uit hem lospeuteren.

‘Goed,’ zei Abeke. ‘We zullen meewerken, Shane. Ga jij maar voorop.’

Het viel niet mee om met geboeide enkels de ladder van het schip te beklimmen. Abeke klom telkens een sport hoger, wachtte dan tot Meilin vlak achter haar was en ging vervolgens weer een sport hoger. Eindelijk waren ze boven. Het was bewolkt, maar het licht was alsnog vreselijk fel. Zodra ze buitenkwam moest Abeke haar ogen stijf dichtknijpen terwijl de tranen over haar wangen stroomden.

Shane stond al te wachten en trok Abeke en Meilin met zijn sterke handen van de laatste sport omhoog tot ze op het dek zaten.

Heel langzaam wenden Abekes ogen aan het licht. En toen ze weer iets kon zien, hapte ze geschrokken naar adem.

Op het dek bevonden zich minstens twintig Veroveraars die in een roeiboot stapten om naar de kust te varen. De soldaten droegen een eenvoudige leren bepantsering, met borstplaten die ingewreven waren met zwarte olie. Die bepantsering was niet voor de sier. Die was gemaakt om ongehinderd te kunnen vechten.

Om tegen de Niloanen te vechten, dacht Abeke verbitterd. Om tegen mensen te vechten die hun huizen verdedigden.

Zerif was er ook, nog geen halve meter bij hen vandaan, de man die Abeke ooit had wijsgemaakt dat ze aan de goede kant ging vechten. Hij had nog steeds hetzelfde knappe gezicht, met diepe groeven en een korte baard. Naast hem stond een slanke vrouw die Abeke na hun verblijf in het Noorden niet meer had gezien: Aidana, de moeder van Rollan. Ze was niet geboeid, maar toch leek ze zelf ook een beetje op een gevangene, met haar ingevallen gezicht en uitgeputte ogen. Voor het eerst was Abeke blij dat Rollan er niet bij was, want die was misschien wel ingestort als hij gezien had hoe ellendig zijn moeder eruitzag.

Maar dat was nog niet alles. Naast Aidana stond een meisje dat Abeke niet kende. Ze was lang, met een lichte huid, grote ogen en een sluwe, omhoogkrullende glimlach. Het meisje droeg een pak van zwart leer, afgezet met repen bewerkt ivoor die op spinnenpoten leken. Haar blik schoot naar Abeke en Meilin en toen naar Shane. Haar lippen bewogen nauwelijks toen ze vroeg: 'Dus dít zijn de motten die je zo graag wilde vangen, broer? Wat een teleurstelling.'

Broer?! Abeke keek naar de scherpe kaaklijn van het meisje, haar hoge jukbeenderen en volle, lichtblonde haar, en ze zag de

gelijkenis. Dit meisje was ook een Getekende: er zat een spin zo groot als een meeuw op haar schouder. Zijn bolle, geel gestreepte lijf gaf aan dat hij giftig was.

Shane leek even van zijn stuk gebracht door de opmerking van zijn zus, maar toen zei hij spottend: 'Drina. Hoe vaak ben jij ook alweer verslagen door de Wachter van Groenhaven? Of wil je daar liever niet over praten?'

Die was raak. Nu was het Drina's beurt om een gekrenkt gezicht te trekken, maar toen ze Zerif zag kijken, werd haar blik hard en schamper. Abeke voelde dat dit gesprek tussen broer en zus anders zou zijn verlopen als Zerif er niet bij was geweest.

'Kappen!' blafte Zerif toen Drina haar mond opendeed om een vinnig antwoord te geven. 'De overwinning op Nilo is nabij; het heeft geen zin om als een stel kleine kinderen te kibbelen.'

Abeke wierp een stiekeme blik op Meilin, want ze zouden misschien gebruik kunnen maken van de onenigheid tussen de Veroveraars. Maar Meilin zat roerloos op het dek, haar handen open op haar knieën, haar ogen gesloten. Het ging allemaal langs haar heen.

De vier Veroveraars – Shane, Zerif, Aidana en Drina – keken op Abeke en Meilin neer. Tegelijkertijd kwam de zon van achter de wolken tevoorschijn en in het felle licht kon Abeke hun gezichten niet meer onderscheiden. Het werden vier silhouetten die dreigend over de geboeide meisjes heen gebogen stonden. Het was afschuwelijk om hier zo hulpeloos te moeten zitten.

'Wat een onooglijk stel, hè?' vroeg Zerif. 'Maar toen ik Abeke voor het eerst zag, wist ik al dat we niets van haar te vrezen hadden. Zelfs haar vader leek teleurgesteld in zijn eigen dochter. En nu zal hij het nog wel moeilijker hebben, want Okaihee ligt midden in bezet gebied.'

Abeke voelde een vertrouwd gevoel van machteloosheid oplaaien. Alsof ze weer terug in haar dorp was, waar haar zus Soama altijd Abekes haar uit haar gezicht hield om haar onaan-

trekkelijke punten op te sommen. Want Soama wilde zich het allerliefst mooi voelen, en dat ging het makkelijkst door Abeke zich lelijk te laten voelen. Abeke had toen geleerd om haar gezicht volstrekt uitdrukingsloos te houden, en dat probeerde ze nu weer te doen. Maar desondanks had ze heel veel zin om Uraza los te laten zodat de luipaard haar tanden in Zerifs keel kon zetten. Maar het totemdier van de Veroveraar, een jakhals, draaide rondjes om zijn enkels. Het beest had waakzame ogen en liet hijgend zijn scherpe tanden zien. Drina's spin zat in elkaar gedoken op haar schouder, klaar om toe te slaan. Het zou dom zijn om hen aan te vallen.

‘Kom overeind,’ beval Zerif.

Abeke aarzelde, maar Meilin sleurde zichzelf met rinkelende boeien omhoog. Abeke tuurde naar het gezicht van haar vriendin, maar dat stond wezenloos. Heel even was ze bang dat Meilin Meilin niet was, dat Gerathon in haar hoofd zat. Maar toen zag ze dat Meilins vuisten gebald waren.

‘Goed zo,’ zei Zerif met een wrede glimlach. Hij sloeg zijn armen over elkaar. ‘En nu weer op je knieën.’

Abeke keek naar Shane, die zich geen raad leek te weten met het sadistische gedrag van Zerif. Meilin trilde van moeizaam ingehouden woede. Niet aanvallen, smeekte Abeke haar in gedachten. Dit was niet het juiste moment.

‘Op je knieën, zei hij!’ Drina's been schoot uit. Ze was snel, veel sneller dan Abeke had verwacht. Het leek wel of het meisje de reflexen van haar spin had overgenomen. Voor ze goed en wel beseften wat er gebeurde, vielen Abeke en Meilin weer op hun knieën. Abekes kin sloeg hard tegen het dek en ze proefde bloed.

‘Drina!’ hoorde ze Shane zeggen. ‘Niet doen!’

Tijdens de stilte die volgde hield Abeke haar ogen gesloten. Tot haar grote verbazing reageerde Drina berouwvol: ‘Het spijt me, broer.’

Zerif grinnikte. ‘Gar wil dat ze naar de kust worden gebracht,

maar hij heeft er niet bij gezegd hóé. De vorige keer dat we elkaar zagen probeerde Abeke een pijl door mijn hart te schieten. Nu mag ik wraak nemen. Laat ze maar zwemmen.’

Shane protesteerde, maar niemand luisterde naar hem. Abeke voelde een zware laars tegen haar rug en ze rolde over het dek. Even werd ze tegengehouden door de ketting die haar met Meilin verbond. Toen hoorde ze een bonk en een kreet omdat Zerif Meilin ook een schop gaf. Abeke hoorde haar vriendin over het dek glijden, en toen viel ze.

Overboord.

Abeke klauwde naar de planken van het dek en probeerde zich wanhopig ergens aan vast te grijpen, maar ze kreeg alleen maar splinters in haar handen. Meilin sloeg gillend overboord en haar gewicht sleurde Abeke mee. Het laatste wat Abeke zag toen ze van het dek werd getrokken was Shane’s verbijsterde blik. Ze hoorde Meilin in het water plonzen en een tel later raakte ze het zelf ook.

Er ging een schok door Abekes maag en het koude zoute water beet in haar mond. De zware ketting sleurde hen mee naar de diepte. Abeke verzette zich instinctief en begon naar de oppervlakte te zwemmen. Ze kwam bijna niet vooruit en maaide uit alle macht met haar armen om niet naar beneden te zakken. Meilin zonk onder haar omlaag en trok Abeke met zich mee.

Eindelijk leek de ketting minder hard aan haar te trekken en kwam Abeke boven. Ze sloeg als een bezetene op het water om niet weer kopje-onder te gaan. Met prikkende ogen zag ze dat Meilin naast haar dreef en net zo hard haar best deed om boven water te blijven. Abekes spieren brandden nu al. Dit konden ze niet lang volhouden – nog even en ze zouden verdrinken.

Meilin hapte naar adem en de ketting werd steeds zwaarder. Abeke had niet genoeg energie om naar boven te kijken, maar in de verte hoorde ze Shane om hulp roepen. Drina schreeuwde iets naar Zerif en zelfs zij klonk angstig.

Shane gilde naar beneden. ‘Abeke, zwem naar de kust! Zwem naar de kust! Het is niet ver!’

Wanhopig zocht Abeke het strand. Shane vergiste zich. Met de ketting die hen meesleurde naar de diepte en het brandende gevoel in haar door het zout uitgeschuurde longen, leek de kust eindeloos ver weg. Maar het was hun enige optie.

‘Meilin!’ riep ze. ‘Misschien redden we het wel! Kom op!’

Begeleid door Drina’s gekrijs en Shane’s gebrul begon Abeke te zwemmen. Ze had het gevoel dat iemand haar uitgeputte benen in brand had gestoken. Gelukkig zwom Meilin naast haar, in hetzelfde tergend trage tempo als Abeke. Ook het Zhongese meisje bezweek bijna van de inspanning. ‘Kom op, Meilin!’ moedigde Abeke haar tijdens het zwemmen aan. ‘We kunnen het!’

Ondanks haar vastberadenheid bewogen Abekes armen steeds langzamer. Haar benen gaven zich gewonnen aan de meedogenloze ketting en zakten steeds dieper het water in. Zout water liep met elke hijgende ademhaling haar mond in. Ze voelde Meilins handen onder haar oksels om haar boven water te houden, maar het was te laat. Abeke zonk en de zee sloot zich boven haar hoofd.

En toen raakten haar voeten grond.

Een zandbank!

Meilin kwam naast Abeke overeind en lachte van opluchting. Het water reikte weliswaar tot aan hun kin, maar ze waren niet meer in levensgevaar. Een tijdlang bleven ze hijgend staan om op adem te komen.

Meilin keek om naar het schip. ‘Zerif is gek,’ zei ze. ‘De Veroveraars willen dat we blijven leven, anders hadden ze ons in Oceanus al wel vermoord. Waarom zou hij dan zo veel risico nemen door ons bijna te laten verdrinken?’

‘Ik had hém bijna vermoord,’ zei Abeke afwezig. ‘Misschien dat hij daarom een beetje heetgebakerd reageerde. Maar nu hebben we andere dingen aan ons hoofd, Meilin. Kijk dan!’

Bij het strand leek de zee in beweging te komen. De branding voor hen week uiteen toen er een enorme vorm door het water sneed. Eerst dacht Abeke dat de stroming onder water een rotsblok meesleurde, maar toen zag ze onder de oppervlakte een zwiepende, met leren platen bedekte staart. Een reusachtige krokodil kwam in de branding nog geen tien meter voor hen tot stilstand. Hij staarde naar de twee uitgeputte meisjes.

Een lange, gepantserde gedaante met een stekelig masker voor zijn gezicht waadde vanaf het strand de zee in. Hij liep naar de krokodil en legde zijn hand even op zijn snuit. Toen sloeg de man zijn brede, gespierde armen over elkaar en staarde naar Abeke en Meilin, die op de zandbank in de val zaten.

Generaal Gar, de leider van de Veroveraars, stond op hen te wachten. De Verslinder.

Okaihee

Rollan wist dat hun tocht door Nilo om de Gouden Leeuw van Cabaro te zoeken een overlevingsstrijd in vijandig gebied zou worden, maar hij had zichzelf getroost met de gedachte dat het in elk geval warm zou zijn, net als tijdens zijn jeugd in Concorba. Overdag zweetten ze als otters en hij had ronde zoutkringen in zijn tuniek. Maar nu de zon onder was, lag hij te bibberen. Rollan was blij dat zijn schouder die van Conor raakte. Het leek wel of die plek het enige warme stukje van zijn lichaam was.

Het was wel een mooie avond, dat moest Rollan toegeven. De lucht was bezaaid met sterren, die hier en daar schuilgingen achter de contouren van dunne bomen die wiegden in de bries. Op bevel van Tarik waren ze blijven staan op een zanderige rotspartij die uitkeek op het dorp, waar ze zich met enige moeite achter een schriële, kale struik konden verschuilen. Okaihee zou weleens bezet kunnen zijn door Veroveraars, had Tarik gewaarschuwd. Ze moesten een tijdje de wacht houden om te zien wie het dorp in en uit ging.

Tot nu toe was dat welgeteld niemand geweest. De avond sloeg zijn kilte om hen heen en Rollan vond de roodoranje vuurtjes aan de andere kant van de houten omheining er steeds aantrekkelijker uitzien. Die vuurtjes waren tenminste lekker warm, zelfs als de vijand eromheen bleek te zitten.

De kans was groot dat Okaihee inderdaad bezet was, want in alle dorpen waar ze tot nu toe waren geweest, waren de stamhoofden vermoord of hadden ze de Veroveraars trouw gezworen in ruil voor bescherming. Tarik had uitgelegd wat die 'bescher-

ming' inhield: de kinderen uit het dorp zouden niet gedwongen worden om te vechten en de boeren hoefden 'slechts' de helft van hun oogst af te staan aan de vijandige troepen.

Alles leek rustig in Okaihee, maar ze wisten uit ervaring dat ze de dorpen heel behoedzaam moesten benaderen. De vorige dag waren ze bij een dorpshoofd vanuit het niets omsingeld door zes Veroveraars, van wie er eentje tijdens het gevecht geholpen was door een bijzonder gemene lynx. Rollan liet zijn vingers over het verband om de wond in zijn onderarm glijden. Meilin zou waarschijnlijk doen alsof ze het litteken lelijk vond, maar stiekem zou ze vast onder de indruk zijn.

Meilin. Waar zou ze zijn?

Wist hij het maar. Hun tocht door Oceanus was geëindigd in een complete chaos. Na lang zoeken hadden ze eindelijk Mulop de Octopus gevonden, die hun uit vrije wil zijn Koralen Octopus had gegeven. Hij had hen ook gewaarschuwd en verteld waarom de Verslinder per se de talismans wilde hebben die door de Koningsdieren werden bewaakt: hij wilde Kovo de Aap uit zijn gevangenis bevrijden.

Maar toen was het misgegaan. Rollan moest telkens weer denken aan de vreemde, lugubere blik in Meilins ogen toen ze zich naar hem had omgedraaid. Het ergste was nog dat hij die blik al eerder had gezien, bij zijn moeder Aidana, toen zij door Gerathon bezeten was. Twee keer was hij nu al bijna vermoord door mensen van wie hij hield terwijl hij in hun ogen de Koningslang had gezien.

Rollan schudde zijn hoofd en probeerde zijn gedachten weer op de palissade rond Okaihee te richten. Maar hij kon het beeld van de bezeten Meilin die Abeke met een emotioneel gezicht naar de Veroveraars had gesleurd niet van zich afzetten. Het was net of het universum hem iets duidelijk probeerde te maken: *jij zult telkens weer in de steek gelaten worden. Het is een vloek om van jou te houden.*

Telkens als Rollan het silhouet van Essix voor de schaarse, door de maan verlichte wolkjes aan de nachtelijke hemel langs zag vliegen, voelde hij zich iets beter. Zijn valk was hem in elk geval trouw gebleven, en ze deed tegenwoordig zelfs alsof ze hem bijna aardig vond. Zonder haar was hij misschien niet in staat geweest om hun missie voort te zetten. En Tarik was er ook nog. De oudere Groenmantel had hen rotsvast steeds dieper de bezette gebieden van Nilo in geleid, ook al wist Rollan dat hij aangeslagen was door het verlies van Meilin en Abeke. Misschien wel meer dan hij aan hen wilde laten zien.

‘Hé, Rollan,’ zei Conor. Rollan schrok op van zijn stem. Zijn beste vriend, met zijn rustige, vriendelijke ogen, leek zich zorgen te maken om de uitdrukking die hij op Rollans gezicht zag. ‘Gaat het wel?’

‘Ja hoor,’ zei Rollan. Hij ging een beetje verliggen. ‘Of nou ja, eigenlijk heb ik het ijskoud. En er zit zand in mijn onderbroek. En er prikt een doorn in mijn zij. Maar verder gaat het prima.’

‘Je was even...’ zei Conor, maar hij maakte zijn zin niet af. Hij kuchte. ‘Eigenlijk lijkt het mij best belangrijk om zo veel mogelijk te praten over wat er is gebeurd.’

‘Dat meen je niet,’ zei Rollan. ‘We zijn in bezet gebied om een van de laatste talismans te zoeken en jij wilt het over onze gevoelens hebben?’

Tarik, die aan de andere kant naast Conor op zijn buik lag, reikte over Conor heen om zijn hand op Rollans schouder te leggen. Hij fluisterde: ‘Je bedoelt natuurlijk dat je het met hem eens bent. Dat we nooit mogen vergeten dat Meilin er niets aan kon doen. Toen niet en nu niet. En dat we haar en Abeke zullen vinden. Maar dat het niet erg is om er verdrietig over te zijn. Ik vind het verschrikkelijk dat ze zijn ontvoerd. Maar we kunnen niet doen alsof er niets gebeurd is.’

‘Mulop nog aan toe!’ zei Rollan. ‘Begin jij nou ook al?! Ik geloof mijn oren gewoon niet. Dit had ik niet van jou verwacht, Tarik.’

Tarik klemde zijn sterke hand over Rollans mond.

‘Hmpf,’ zei Rollan terwijl hij de vingers van de man weg probeerde te trekken. ‘Hmpf!’

‘Sst,’ fluisterde de Groenmantel en hij richtte zijn blik weer op het dorp.

‘Inderdaad!’ viel Conor hem bij. ‘Sst, Rollan.’

Tarik klemde zijn andere hand over de mond van Conor. ‘Daar beweegt iets. Helemaal aan de rechterkant van de palissade. Ik kan het niet goed zien. Rollan, zou jij...’

‘Ik ga al,’ zei Rollan. Hoewel het meer klonk als: ‘Hmmal,’ want Tariks hand lag nog steeds over zijn mond. Tarik haalde hem weg en Rollan liet zijn bewustzijn naar Essix zweven, die hoog boven de palissade op de luchtstromen cirkelde.

Dit was een kunstje dat Rollan tijdens hun zware tocht door Nilo had geleerd. Op een dag had hij mijmerend omhooggetuurd naar zijn valk en zich afgevraagd hoe het zou zijn om de savanne van bovenaf te zien. Daarna was alles ineens angstaanjagend zwart geworden. Na een moment van blinde paniek was er een heel klein lichtpuntje verschenen in de duisternis en kon hij ineens weer zien.

En toen was hij pas écht in paniek geraakt.

Want plotseling had Rollan de wereld vanuit de hoogte gezien: hij keek door de ogen van Essix naar beneden. Op de een of andere manier had ze zijn dagdromende geest als een lekker woestijnmuisje van de grond gegrist om ermee over de savanne te scheren. De eerste keren dat het gebeurde had hij het uitgeschreeuwd van angst, maar daarna kon hij er eindelijk van genieten.

De ogen van de valk zaten aan weerszijden van haar kop en het eerste wat Rollan opviel was dat de wereld zo groot en weids was. Hij kon naar boven, naar beneden, naar links en naar rechts kijken en zag de gele maan aan de hemel, het bos in het noorden, het moeras in het westen én een vliegende eekhoorn die van de

ene boomtak naar de andere sprong, allemaal tegelijk. De blik van de valk bleef overal maar heel even hangen en schoot telkens heen en weer tussen het gras en de hutten beneden. Essix was natuurlijk gewend aan haar manier van kijken, maar Rollan kreeg het gevoel dat hij met ogen open van een heuvel rolde. De constante beweging maakte hem misselijk. Toen ontdekte hij iets opvallends. Iets groots.

‘Ik zie een olifant,’ meldde hij. Zijn zicht was nog bij Essix, maar hij was erachter gekomen dat hij met zijn eigen mond kon praten als hij zich concentreerde. ‘Hij staat tegen de omheining te duwen.’

‘Een olifant? Is het Dinesh?’ vroeg Conor, en achter hem begon Briggan ongerust te grommen.

‘Nee, hij is veel kleiner dan Dinesh. Dit is een gewone olifant. Maar wel een olifant.’

Essix slaakte een kreet in het donker en vloog kleine rondjes over het beest bij de palissade. ‘Hij... hij stoot tegen de omheining, alsof hij erdoorheen wil,’ vertelde Rollan. ‘Hij lijkt ergens van geschrokken te zijn.’

Conor kreunde. ‘Zijn er Veroveraars bij?’

‘Nee,’ zei Rollan, en toen hij terugkeerde naar zijn eigen ogen zag hij Conor bezorgd rondkijken. ‘Hij is in zijn eentje.’

Conor deed zijn mond open, maar zweeg toen ze een daverende dreun hoorden.

‘Wacht even,’ zei Rollan. ‘Ik ga terug naar Essix.’

‘Niet nodig,’ zei Tarik, die het donker in tuurde. Hij zakte door zijn knieën, zijn kromzwaard in de aanslag, zijn gespierde lichaam gespannen. ‘Het is zo ook wel duidelijk wat er is gebeurd. Die olifant heeft de palissade omvergebeukt. Waarschijnlijk is het een van de Galdieren van de Veroveraars. Okaihee wordt aangevallen.’

‘Kom,’ zei Conor tegen Briggan. De wolf had net nog met zijn kop op zijn poten liggen soezen, maar nu stond hij zacht grommend op. ‘We moeten Okaihee helpen.’

‘Denk je niet dat het verstandiger is om bij die gestoorde olifant uit de buurt te blijven?’ vroeg Rollan.

Conor, Tarik en zelfs Briggan staarden hem verontwaardigd aan. ‘Best,’ zei Rollan terwijl hij overeind kwam. ‘Vooruit dan maar weer. Er liepen toch net termieten mijn broekspijpen in.’

Ze slopen over de heuvelhelling op het lawaai af en er klonk geschreeuw in het dorp toen de olifant door Okaihee stampte.

Eenmaal bij de palissade zagen ze dat de houten omheining omvergelopen was. Links en rechts van de opening lag een berg palen en touwen. Ze hoorden weer een hard gekraak aan de andere kant van Okaihee en Briggan nam grommend een aanvalshouding aan.

‘Ik geloof dat onze olifant een uitgang heeft gevonden,’ zei Rollan.

‘Juist,’ zei Tarik. ‘Als het dorp van Abeke écht bezet is door Veroveraars, is dit een ideaal moment om naar binnen te glippen. We moeten zo snel mogelijk op zoek naar Chinwe. Als trouwe Groenmantel heeft zij Abekes Nectarceremonie begeleid. Zij kan ons vast vertellen hoe de situatie ervoor staat, en misschien weet ze ook wel waar we de Gouden Leeuw van Cabaro kunnen vinden.’

Ze wilden doorlopen, maar Tarik stak zijn hand op om hen tegen te houden. ‘Jullie moeten vooral heel goed uitkijken voor Veroveraars. Ik moet er niet aan denken dat ik jullie ook nog eens kwijtraak.’

Rollan voelde Essix boven hen zweven terwijl ze heel stilletjes het dorp binnen slopen. Briggan was goed zichtbaar in het maanlicht, maar Rollan had niet het idee dat ze daardoor ontdekt zouden worden, want er waren nergens Veroveraars te bekennen. Het hele dorp was zelfs griezelig stil. De mensen die eerder hadden geschreeuwd waren blijkbaar óf achter de olifant aan, óf weer naar binnen gegaan. Om hen heen was alles rustig en donker; het hoge gras wuifde in de bries.

Ze liepen zo onopvallend mogelijk verder, met Rollan voorop, die sterk het gevoel kreeg dat ze in de gaten werden gehouden. Hij tuurde in de hutjes waar ze langskwamen, maar daar zag hij niemand. Hij stond nu voor de vuurplaats, waar de olifant zichzelf kennelijk eindelijk bevrijd had van de resten van de omheining. Overal lagen stukken hout en touw. Rollan porde met zijn voet tegen een plank en verwachtte bijna dat iets hem zou aanvallen. ‘Conor,’ zei hij, ‘voel jij ook...’

Plotseling lag Rollan op zijn rug en prikte er een scherpe stok tegen zijn keel. Hij sloeg het wapen in een reflex weg, maar de punt kwam meteen weer terug en duwde tegen zijn luchtpijp. ‘Help!’ wist Rollan uit te stoten, al klonk het gesmoord door de stok. Toen zag hij door wie hij tegen de grond was gewerkt.

Het was een mager meisje, iets jonger dan hij.

Rollan zag Tarik en Conor in elkaar gedoken van achteren op het meisje afkomen, klaar om haar te grijpen als ze een verkeerde beweging maakte. Briggan gromde naast Conor, een geluid dat Rollan kippenvel bezorgde, ook al wist hij dat de wolf aan zijn kant stond.

Maar het meisje leek helemaal niet bang. Ze staarde hem aan en Rollan zag een matte blik in haar ogen, alsof het leven haar voor haar gevoel niets meer kon maken. Hij herkende die blik van de weeskinderen die in Concorba op straat leefden. Dit meisje had vreselijke dingen meegemaakt.

‘We willen je geen kwaad doen,’ zei Tarik achter haar. ‘Die stok is nergens voor nodig.’

Het meisje negeerde Tarik en bleef dof naar Rollan staren.

Rollan wilde iets zeggen, maar de stok porde nog steeds in zijn keel. Hij kon zijn belager alleen maar met grote ogen aan blijven kijken.

‘Wij zijn vrienden van Abeke,’ ging Tarik verder. ‘Die woonde vroeger ook in dit dorp. Ken je haar?’

De ogen van het meisje lichtten een beetje op. Ze keek opzij en de druk van de stok werd iets minder.

‘Weet jij waar Chinwe is? We willen haar heel graag spreken.’
Het meisje sloeg haar ogen weer neer.

‘Hoe heet je?’ vroeg Rollan schor terwijl hij over zijn keel wreef.

‘Irtike,’ mompelde het meisje.

‘Irtike,’ zei Rollan. ‘Weet jij waar Chinwe is?’

‘Chinwe is dood,’ fluisterde het meisje. Ze deed eindelijk een stap naar achteren en haar lichaam ontspande, hoewel ze haar scherpe stok stevig bleef vasthouden. ‘Tijdens de eerste invasie heeft ze Okaihee verdedigd en toen is ze door de Veroveraars vermoord. We hebben haar aan het eind van het laatste regenseizoen begraven.’

Tarik boog zijn hoofd. ‘Gecondoleerd. Ze was een sterke, goede vrouw. Het dorp is ongetwijfeld in diepe rouw door dit verlies.’

‘Staat Okaihee nu onder het bewind van de Veroveraars?’ vroeg Rollan terwijl hij overeind krabbelde.

‘Nee,’ fluisterde het meisje. ‘Ons oude dorpshef is samen met Chinwe in de strijd om het dorp gesneuveld en daarna is de vader van Abeke, Pojalo, het nieuwe dorpshef geworden. Hij heeft heel erg zijn best gedaan om de aandacht van de Veroveraars niet op ons te vestigen. Ze laten ons met rust omdat er hier niets meer te halen valt. De hele oogst is mislukt.’

‘Waar is Pojalo?’ vroeg Tarik.

Irtike wees naar een hut aan de andere kant van de vuurplaats die precies op de andere hutten leek.

‘Dank je wel,’ zei Rollan. Hij voelde haar ogen in zijn rug prikken toen hij zich omdraaide om met zijn reisgenoten te overleggen.

Tarik schudde somber zijn hoofd. ‘Chinwe was een bekwame, dappere krijger, met een sterke gnoe als totemdier. Als iemand ons veilig naar Cabaro had kunnen brengen, was zij het wel. Als zelfs zij gesneuveld is...’

‘We verzinnen wel iets,’ zei Conor. ‘Jij bent de beste vechter van alle Groenmantels.’

‘Ik ben blij dat je zo veel vertrouwen in me hebt,’ zei Tarik met een flauw glimlachje. ‘Maar ik had gehoopt dat we hier een paar bondgenoten zouden treffen. Nu Meilin en Abeke weg zijn en Chinwe dood is... We hebben al zo veel goede strijders verloren. Zo veel vrienden.’

Na een korte stilte leek Tarik ergens diep vanbinnen weer wat nieuwe moed aan te boren. Vastberaden stak hij zijn kin in de lucht en ging voorop naar de hut van Pojalo. Rollan hoorde gesuis en voelde de vertrouwde klauwen van Essix op zijn schouder. Hij aaide de stevige poot van de vogel. Tot zijn verbazing reageerde ze door hem even liefdevol te bijten.

‘Het is in deze streken gebruikelijk dat bezoekers door een inwoner van het dorp aan het dorps hoofd worden voorgesteld,’ vertelde Tarik. ‘Een verstandige gewoonte, want op die manier let iedereen op elkaar en kunnen de dorpsbewoners niet door buitenstaanders gemanipuleerd worden. Maar nu Chinwe er niet meer is, weet ik niet wie ons aan het dorps hoofd zou kunnen voorstellen.’

Er prikte iets scherps in Rollans rug en hij maakte een sprongetje van schrik. ‘Hé! Au!’

Hij draaide zich om en zag een kleine gestalte met inmiddels bekende, ernstige ogen naar hem opkijken.

‘Ik zal jullie voorstellen,’ deelde Irtike mee. Ze duwde haar vlechtjes uit haar magere gezicht en streek haar eenvoudige omslagdoek glad over haar smalle heupen.

Conor gniffelde. ‘Volgens mij vindt ze je aardig.’

Rollan wierp Conor een boze blik toe. Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, want hij had van alles te melden over meisjes die mensen beslopen en met speren prikten.

Maar Tarik kwam tussenbeide. ‘Fijn, Irtike,’ zei hij. ‘Dat vinden we een eer.’

Irtike knikte en liep met grote, gracieuze passen naar de deur van het dorpshoofd. Ze zei iets in het plaatselijke dialect en luisterde naar het antwoord. Een mannenstem schreeuwde terug, waarna Irtike het zware gordijn van gras opzij hield en gebaarde dat ze binnen mochten komen.

De hut, die vanbuiten zo bescheiden leek, was in werkelijkheid heel ruim. In het midden stond een ijzeren kookketel te dampen boven gloeiende kooltjes. Er kwam een heerlijke geur van groenten, room en noten vanaf. Aan de ene kant van de hut stonden kisten met ijzeren banden eromheen, en aan de andere kant was een lange tafel gedekt voor een bescheiden maaltijd. Achter in de hut zag Rollan een man die waarschijnlijk het nieuwe dorpshoofd was: de vader van Abeke, Pojalo. Om zijn hoofd was een lap rode, met kraaltjes geborduurde stof geknoopt. Naast hem zat een meisje dat onmiskenbaar Abekes zus was.

Abeke had een keer gezegd dat Soama veel mooier was dan zij, maar zo zou Rollan haar niet willen omschrijven. Met haar door kohlpotlood omrande lippen en haar met kraaltjes bezette hoofdband zag het meisje er vooral... overdadiger uit dan Abeke. Het was niet iets waar Rollan nou erg warm van werd.

Irtike fluisterde iets in Pojalo's oor en hij knikte gewichtig, maar de boze blik verdween niet van zijn gezicht. Toen hij naar een laag rieten krukje naast hem gebaarde, boog Irtike verlegen haar hoofd en ging zitten.

‘Gegroet,’ zei Tarik. ‘Wij zijn...’

Soama klakte met haar tong en Tarik zweeg. Iedereen keek elkaar aan. Gênant, dacht Rollan, terwijl Irtike verwoed naar de grond bleef staren. Rollan begreep de hint en begon de stoffige rieten mat onder zijn voeten te bestuderen.

Eindelijk zei Pojalo iets. ‘Nu mogen jullie je voorstellen.’

‘Ik ben Tarik, en deze twee jonge krijgers zijn Conor en Rollan. Wij zijn Groenmantels en hebben nieuws over uw dochter. Abeke...’

‘En dat zijn de Koningsdieren Briggan en Essix,’ onderbrak Pojalo hem. ‘Mijn dochter heeft ook een Koningsdier opgeroepen. Uraza de Luipaard.’

‘Dat klopt,’ zei Tarik met een gespannen glimlach. ‘En daarmee brak een bijzondere tijd aan. Eerlijk gezegd,’ vervolgde hij, ‘zou ik graag even met u over uw dochter praten.’

Maar Pojalo legde hem met een opgeheven vinger het zwijgen op. ‘Toen mijn dochter Uraza opriep,’ zei hij, ‘bleek dat ze bijzonder was. Onze stam heeft al jaren geen Regendanser meer gehad en we hoopten dat Abeke de volgende zou worden. Maar ze werd meegenomen door de Groenmantels. Door jullie.’

‘Pardon,’ zei Rollan. Hij was zelf niet eens een Groenmantel (want hij had echt geen zin om de rest van zijn leven de bevelen van iemand anders op te moeten volgen), maar toch stoorde het hem dat Pojalo er niets van begreep. Abeke was níét meegenomen door de Groenmantels, maar door Zerif, vermomd als Groenmantel.

Rollan wilde dat net uitleggen toen Pojalo zijn hand opstak om hem de mond te snoeren. Daardoor had Rollan natuurlijk de neiging om nog harder te gaan praten, maar op dat moment zag hij Irtike haast onmerkbaar een ‘niet doen’-gebaar maken met haar vingers. Rollan dacht terug aan de scherpe stok die ze zo zelfverzekerd tegen zijn keel had gezet en hield zijn mond.

‘Als er een Regendanser was geweest, had het geregend,’ zei Pojalo. ‘Maar jullie Groenmantels hebben Abeke meegenomen en daarom is de droogte nog steeds niet voorbij. Onze oogst is mislukt. We waren hongerig en verzwakt toen de Veroveraars ons aanvielen en ons dorps hoofd sneuvelde al snel, net als onze Groenmantel Chinwe. Als jullie je écht zo veel zorgen maken over de Veroveraars die Nilo bezetten, dan hadden jullie misschien niet de enige persoon moeten meenemen die ons op de been had kunnen houden. We zijn een trots volk, maar het is slechts een kwestie van tijd voordat we ons zullen moeten over-

geven, net als zo veel anderen. Ik zal Okaihee zo lang mogelijk onafhankelijk houden. Maar als jullie Nilo willen redden, dan hebben jullie het tot nu toe niet bepaald slim aangepakt.'

Waarom had Pojalo nog helemaal niet naar Abeke gevraagd? Rollan wilde weer iets zeggen, maar Conor was hem voor. 'Meneer, u bent vast benieuwd hoe het met uw dochter gaat,' zei hij.

Pojalo keek hem boos aan. 'Je klinkt beleefd, jongen, maar in Nilo bepaalt het dorps hoofd wie wanneer het woord krijgt.'

Rollan had al eerder meegemaakt dat Conor berispt werd door een meerdere. In Trunswick had de jonge graaf Devin hem ooit op dezelfde toon een veeg uit de pan gegeven, en Rollan had zijn bescheiden, zachtaardige vriend met een beschaamd gezicht in elkaar zien krimpen. Maar er was veel veranderd sinds hun verblijf in Trunswick. Nu kreeg Conor een kleur van woede en zijn ogen begonnen te fonkelen. Zelfs Briggans nekharen kwamen overeind.

'Jij mag iets zeggen,' zei het dorps hoofd met een handgebaar naar Tarik.

'We hebben nieuws over Abeke, als het u interesseert,' zei Tarik behoedzaam. 'Maar eerst moet u weten dat we zojuist een olifant door de omheining zagen breken. U hebt het lawaai vast wel gehoord.'

Soama en haar vader wisselden een blik. 'Dit is niet de eerste keer dat ons dorp door zoiets wordt opgeschrikt,' antwoordde Pojalo. 'Maar er zijn nog slechts een paar sterke volwassenen over in Okaihee en die kan ik pas morgenochtend bijeenroepen. We moeten maar hopen dat de Veroveraars niet van het gat in de omheining gebruik zullen maken voordat we het hebben kunnen repareren.'

'Ik ben bang,' zei Tarik, 'dat de olifant misschien onderdeel is van een plan om uw dorp aan te vallen. Waar de Veroveraars zijn, zijn ook altijd dieren die gedwongen de Gal hebben gedronken en daardoor in monsters zijn veranderd. Misschien is

deze olifant ook wel zo'n marionet. Waarschijnlijk is hij door de palissade gebroken zodat de vijandelijke troepen daarna binnen konden dringen.'

Pojalo grinnikte. 'O, die olifant is inderdaad gemanipuleerd. Maar niet door de Veroveraars. Je weet veel minder over de situatie in Nilo dan je denkt, vreemdeling.'

Rollan kon zich niet inhouden en vroeg: 'Hoe bedoelt u?'

Pojalo slaakte een gefrustreerde zucht en kneep in zijn neusbrug. 'Misschien moet ik het jullie maar gewoon vertellen. Er zijn de afgelopen tijd... meerdere dieren door de omheining gestormd. Ze komen altijd uit het noorden en zijn op weg naar het zuiden. Elk wild dier dat een beetje logisch nadenkt zou om het dorp heen gaan, maar zij denderen er gewoon dwars doorheen. We hebben de hutten in het midden van het dorp verplaatst zodat de beesten geen obstakels tegenkomen en minder schade aanrichten. De Veroveraars zijn een groot probleem, maar zij hebben die olifant niet gestuurd. Hij was niet onder invloed van de Gal.'

'Wie zit er dan achter het vreemde gedrag van die dieren?' vroeg Tarik.

Pojalo liet zijn hoofd hangen. Soama nam het woord en haar stem klonk trots en zwak tegelijk, alsof ze vroeger veel zelfvertrouwen had gehad, maar door de gebeurtenissen van de laatste tijd de moed verloren had. 'Men zegt dat hij het eerste levende wezen was dat zich in Nilo vestigde, dat hij hier al miljoenen jaren is, lang voor het ontstaan van de mensheid. Hij is even oud als de savanne. Een machtige reus, een enorme leeuw die in een afgelegen oase in de zuidelijke woestijn woont. Hij haat mensen.' Het meisje dempte haar stem. 'Cabaro de Leeuw.'

'Het Koningsdier,' prevelde Conor.

'Maar we zijn juist op zoek naar Cabaro!' riep Tarik uit. 'We moeten zijn talisman bemachtigen, voordat hij in handen van de Veroveraars valt. We weten sinds kort dat zij de talismans

willen gebruiken om Kovo de Aap uit zijn gevangenis te bevrijden. Als dat lukt, weten we zeker dat we de Veroveraars niet meer kunnen verslaan.'

'Interessant,' zei Pojalo, en hij leunde naar voren terwijl hij deze informatie verwerkte. 'Wat zijn jullie van plan?'

'Onze tocht door Nilo verloopt moeizaam en we zijn al dierbare bondgenoten kwijtgeraakt. We hebben uw hulp nodig om verder te kunnen, en iemand die ons kan helpen om met de stammen die we tegenkomen te onderhandelen. We hebben iemand nodig die dit terrein kent. We hadden gehoopt dat Chinwe met ons mee zou kunnen...'

'Chinwe is dood.'

Tarik knikte ernstig. 'Dat vertelde Irtike al. Een groot verlies, zowel voor jullie als voor ons.'

Pojalo wierp Irtike een felle blik toe. 'Heb je met hen gepraat? Heb je hen niet meteen naar mij toegebracht?'

'O, wees maar niet bang,' zei Rollan. 'Ze heeft ons echt niet met open armen ontvangen.'

Irtikes stem klonk zacht toen ze antwoord gaf, maar ze stak haar kin opstandig naar voren. 'Ik heb me er alleen mee bemoeid om over mijn moeder te vertellen.'

Chinwe was Irtikes moeder! Geen wonder dat ze die verdoofde blik in haar ogen had die Rollan kende van de weeskinderen in Concorba.

'Zou u misschien een paar sterke dorpsbewoners kunnen missen?' vroeg Tarik. 'Uiteindelijk hebben we immers hetzelfde doel: u wilt de Veroveraars vast net zo graag weg hebben als wij.'

Rollan keek hoopvol naar Soama, maar het meisje had haar armen strak over elkaar geslagen en haar mooie gezicht was vertrokken in een boze grimas.

Pojalo schudde zijn hoofd. 'Nee, we hebben niet hetzelfde doel. Door de droogte en de gevechten in Nilo heb ik haast geen "sterke dorpsbewoners" meer. De enige reden dat de Veroveraars

hun aandacht tegenwoordig op andere delen van de regio richten, is omdat er hier niets meer van waarde over is. Als ze horen dat ik jullie heb geholpen, komen ze terug om ons te grazen te nemen. Nog een aanval overleven we niet.'

'Alstublieft,' zei Tarik. 'Dit gaat om de toekomst van Erdas. Als de Veroveraars de Gouden Leeuw van Cabaro in handen krijgen, zal dat ook het einde van Okaihee betekenen, dat kan ik u verzekeren.'

'Mijn dochter heeft me ook een keer zoiets geschreven, met een smeekbede over de toekomst van Erdas!' riep Pojalo, die plotseling opsprong. 'Dat zei ze toen ze vertelde dat ze niet meer terugkwam. Jullie hebben ons al te veel afgepakt. De Groenmantels krijgen helemaal niets meer van mij.'

Tarik keek alsof hij een klap in zijn gezicht had gekregen. Sinds Meilin en Abeke gevangen waren genomen, stond hun Groenmantelbeschermer nét iets krommer en liep hij nét iets minder zelfverzekerd, alsof hij een last droeg die elke dag zwaarder werd. In eerste instantie had Rollan zich er niet al te druk om gemaakt. Ze waren allemaal uitgeput. Maar nu leek Tarik het voor de allereerste keer ook niet meer te weten.

Dat was een angstaanjagende gedachte.

'Het kan u niet eens schelen wat er met Abeke is gebeurd,' zei Conor. Zijn stem klonk rustig en beheerst, maar hij had zijn ogen samengeknepen. Briggan gromde naast hem. Nogal een open boek, die wolf.

Het bleef een tijdje stil in de hut; de spanning was om te snijden. Irtikes blik schoot van Conor naar Pojalo en weer terug.

Toen richtte het dorpshoofd zich vorsteljk in zijn volle lengte op en zei: 'Dat klopt. Voor mij is Abeke dood. En waag het niet om me nog eens te beledigen door voor je beurt te praten. Ik zal het niet toestaan.'

'Ze is een van de beste Groenmantels!' riep Conor. 'Ze heeft een heleboel levens gered. U zou tróts op uw dochter moeten zijn.'

‘Hou je mond!’ bulderde Pojalo met tranen in zijn ogen. ‘Ik wil het niet horen!’

‘Au!’ schreeuwde Rollan boven hen uit. Iedereen keek naar hem. Essix had zijn schouders doorboord met haar klauwen en hij wreef over de wondjes. ‘Waar sloeg dat nou weer op?’

Toen volgde hij Essix’ blik naar de ingang van de hut en kwam wankelend overeind.

Er was een leeuw naar binnen geslopen, die nu met zijn kop vlak boven de grond de lucht op snuffelde. Rollan had in de verte wel een troep leeuwen gezien toen ze over de savanne trokken, maar dit was de eerste keer dat hij zo dicht in de buurt van een leeuw was.

Dit exemplaar was mager, bijna vel over been; je kon zijn ribben tellen en zijn manen waren klitterige pieken. De leeuw keek naar hen en speurde toen sniffend de grond weer af. Hij deed een stap naar de kookplaats in het midden van de hut, maar deinsde terug voor de hitte en liep door naar de achterkant van de hut.

Ze waren allemaal opgestaan en hielden hun wapens in de aanslag. Rollan keek naar Conor en Tarik om te zien of ze van plan waren aan te vallen. De leeuw was wel een, eh, lééuw. Maar het dier leek niet agressief: het wilde gewoon door de hut verder naar het zuiden, zo doelgericht dat het niet in de gaten had gehad dat er geen achteruitgang was.

De leeuw leek ontdekt te hebben dat hij in de val zat. Hij keek op en legde zijn oren plat tegen zijn kop. Toen liet hij zijn tanden zien en begon boos te grommen.

Rollan slikte. Dat waren wel erg grote tanden.

‘Hij valt niet aan. Blijf bij hem uit de buurt!’ riep Tarik.

De Groenmantel stond tegen de muur gedrukt, maar hield zijn kromzwaard in de aanslag. Hij dacht duidelijk hetzelfde als Rollan: dat het het beste was om het verdwaalde dier de kans te geven zelf de hut uit te komen.

Maar blijkbaar kon Soama het niet aan om zo dicht bij een

leeuw in de buurt te zijn. Het meisje stormde naar de deur.

Rollan zag meteen dat ze iets doms had gedaan: de leeuw zat nu echt opgesloten en kon geen kant meer op. Het dier brulde, zo hard dat Soama begon te gillen en Irtike op haar knieën zakte. De leeuw rende op Soama af, die slap was van angst.

Ineens voelde Rollan de vleugels van Essix tegen zijn hoofd slaan. De valk vloog naar de leeuw en zette haar klauwen in zijn rug. In eerste instantie had Rollan het maar een mager beest gevonden, maar het was duidelijk heel erg sterk. De leeuw sprong omhoog en draaide zich tegelijkertijd in de lucht om. Door de beweging van zijn ruggengraat werd Essix gelanceerd en de valk knalde tegen de muur voordat ze haar vleugels kon uitslaan. Ze gleed naar de grond. De leeuw kwam ongelooflijk soepel weer op zijn poten terecht en sloop naar Soama.

Nu was het Briggans beurt. De grote wolf ging tegenover de leeuw staan, zijn voorpoten wijd uit elkaar zodat zijn kop dicht bij de grond was. Grommend trok hij zijn bovenlip op om zijn tanden te laten zien. De leeuw blies wanhopig en sloeg met uitgestoken nagels in de lucht.

Een ogenblik later vielen de dieren elkaar aan. Ze buitelden in een waas van geelbruine en grijze vacht door de hut en haptten woest naar elkaars keel. Tot zijn opluchting zag Rollan dat Essix weer opvloog terwijl Conor met zijn houten herdersstaf naar Briggan toe rende. Conor haalde uit en sloeg de leeuw tegen de zijkant van zijn kop. Het dier viel van Briggan af en rolde over de aangestampte aarde, maar stond al snel weer overeind.

De leeuw spande zijn achterpoten aan, als een kruisboog die afgevuurd ging worden.

Rollan deed zijn mond open om zijn vriend te waarschuwen, maar het was al te laat. De leeuw stortte zich op Conor.

De grote kat vloog door de lucht. Conor was zo overrompeld dat hij alleen maar achteruit kon struikelen terwijl hij met zijn handen machteloos zijn gezicht probeerde te beschermen. Maar

Briggan liet de leeuw niet bij Conor in de buurt komen. Hij zette zich af en trof de leeuw midden in zijn sprong. Toen ze neerkwamen klemde de wolf zijn kaken om de schouders van de leeuw. Het beest jankte spartelend en Briggan kon nog maar net blijven staan. Tarik liep met uitgestoken zwaard naar voren terwijl Rollan zich naast de flank van de leeuw opstelde.

Tarik hief zijn kromzwaard. Tot Rollans verbazing richtte hij het wapen niet op de leeuw, maar op Soama. ‘Ga weg bij die deur,’ loeide hij. ‘Nu!’

Door Tariks geschreeuw leek Soama bij haar positieven te komen. Met haar ogen strak op de leeuw gericht snelde ze langs de muur van de hut naar de plek waar haar vader en Irtike stonden. Pojalo stelde zich beschermend op voor zijn dochter.

De leeuw probeerde zich nog steeds los te worstelen uit de kaken van Briggan. Rollan beseftte dat de wolf het beest alleen maar bij zijn nekvel vasthield, als een weggelopen puppy; de leeuw bloedde niet eens. Toen Briggan zijn greep voorzichtig wat liet verslappen, rukte de leeuw zich los. Blazend strompelde de leeuw naar de uitgang en hinkte weg.

Heel even konden ze allemaal alleen maar in een kringetje staan hijgen.

Toen zei Pojalo: ‘Ik moet mijn omheining repareren.’

‘Nou ja,’ mopperde Rollan binnensmonds. ‘Kan er niet eens een bedankje af?’

‘Wij kunnen jullie helpen,’ zei Tarik, die fel zijn stem verhief zodat niemand Rollan hoorde. ‘We moeten snel een soort constructie neerzetten zodat het dorp niet aangevallen kan worden.’

‘Ik hoef jullie hulp niet,’ antwoordde Pojalo. ‘Ik wil dat jullie weggaan.’

Tarik schudde gelaten zijn hoofd. ‘U begaat een vergissing. Maar we zullen uw wens respecteren.’

Rollan luisterde maar half. Essix lag in zijn armen en hij onderzocht haar vleugelbotjes en veren om te zien of ze gewond

was geraakt. Ze leek ongedeerd, maar genoot duidelijk van het gefrunnik en slaakte zachte kreetjes. De valk leek het pas sinds kort fijn te vinden als hij haar aaide en fatsoeneerde. Eerst mocht Rollan al door haar ogen kijken, en nu dit. Blijkbaar waren ze allemaal aan het veranderen.

Want nu begon Conor nota bene tegen het dorpshoofd te schreeuwen. Conor!

De jongen ging wijdbeens voor Pojalo staan en zwiepte verontwaardigd zijn groene mantel naar achteren. 'Ik ga niet weg voordat ik mijn zegje heb gedaan. Ik heb netjes geluisterd toen u ons de hulp waarom we vroegen weigerde. Ik heb mijn mond gehouden toen u de verkeerde keuze voor uw volk maakte. Maar we hebben zojuist een leeuw verjaagd om u te redden, en ik weiger te vertrekken voordat ik u heb verteld wat er met Abeke is gebeurd!' Hij zweeg even. 'Meneer!'

Het gezicht van Pojalo en Soama verstrakte. Tarik legde zijn arm om Conors schouders, maar Rollan realiseerde zich verbaasd dat het gebaar bedoeld was om hem te steunen, niet om hem tegen te houden.

Er verscheen een smekende uitdrukking op Conors gezicht. 'Uw dochter is gevangengenomen door de Veroveraars. We weten niet of ze nog leeft. Zeg alstublieft dat u om haar geeft, zodat ik tegen haar kan zeggen dat haar vader van haar houdt als we elkaar weer zien.'

'Het is wel duidelijk dat jullie gewoon doen waar jullie zin in hebben,' antwoordde Pojalo kortaf. 'Het kan me niet schelen wat je tegen Abeke zegt. Ik hoef geen verantwoording aan jou af te leggen en ik hoef geen troetelwoordjes aan mijn dochter door te geven. Ze heeft haar keus gemaakt.'

Conor keek verslagen. De uitdagende glans in zijn ogen maakte plaats voor iets anders, een blik die wel iets weg had van het doffe verdriet van Irtike. Rollan vroeg zich af of het weleens bij zijn vriend was opgekomen dat sommige ouders misschien

niet van hun kinderen hielden. Conor had een heel andere jeugd gehad dan Rollan.

‘Dan heeft het geen zin om nog verder te praten,’ mompelde Conor, en alle vechtlust vloeide uit zijn stem. ‘Hij heeft gelijk – we kunnen maar beter gaan.’

Briggan gromde instemmend en stootte zijn kop tegen Conors hand.

Ze liepen de hut uit, de nacht in.

‘Dat is toch niet te geloven,’ zei Conor toen ze buiten waren. Hij keek naar de lucht. ‘Hij geeft niets om zijn dochter!’

‘Hij gaat door een moeilijke tijd,’ zei Tarik. ‘En de toekomst van Okaihee ziet er heel somber uit. Het is voor ons moeilijk in te schatten wat hij denkt. En hij vindt het duidelijk niet nodig om het ons uit te leggen.’

Conor slikte in wat hij eigenlijk wilde zeggen.

Tarik woelde door Conors haar. ‘Ik ben trots op je,’ zei hij. ‘Weten wanneer je iemand de waarheid moet vertellen is soms het allerbelangrijkste aspect van leiderschap.’

Conor knikte bedachtzaam en moest voor deze ene keer niet blozen door het compliment.

Leiderschap? vroeg Rollan zich met een grimas af. Tarik zei tegen Rollan nooit iets over leiderschap. Maar goed, Conor was natuurlijk ook degene met de groene mantel. Rollan was niet geschikt voor dat soort dingen. Blijven leven en alle mensen in de gaten houden die hem zomaar zouden kunnen verraden was al lastig genoeg. Stel je voor dat hij zich ook nog eens zorgen moest maken omdat hij een voorbeeld voor de rest moest zijn.

Rollan wreef met zijn duim en wijsvinger over een hoekje van zijn eigen leigrijze mantel. Hij was echt niet van plan om die binnenkort in te ruilen voor een groene.

‘Maar goed, en nu?’ vroeg hij, alsof hij de anderen eraan wilde herinneren dat hij er ook nog was.

‘We hebben hier vanavond wel degelijk waardevolle informa-

tie gekregen,' zei Tarik. 'Uit heel Nilo zijn dieren op weg naar het zuiden, naar Cabaro.' Hij keek Conor aan. 'Wat vind jij dat we moeten doen?'

Conor dacht even na. 'De talisman is nu het allerbelangrijkste. Als de Veroveraars die in handen krijgen, is heel Erdas verloren.'

Tarik knikte bars.

'Lijkt mij een goed plan,' bromde Rollan. 'Mocht iemand het interesseren.'

Toen ze naar de zuidelijke rand van het dorp liepen, merkte Rollan dat zijn gedachten weer afdwaalden. De leeuw in de hut van Pojalo was mager en uitgehongerd geweest, maar had zich toch kranig geweed tegen hen drieën én Briggan en Essix.

Hoe zou het zijn om tegen een gezonde, uit de kluiten gewassen leeuw te vechten? Hoe zou het zijn om tegen een leeuw zo groot als een Kóningsdier te vechten?

Rollan wist dat ze eerder bij Cabaro moesten zijn dan de Veroveraars. Maar tegelijkertijd was hij er niet bepaald van overtuigd dat hij dat ook echt wilde. Helemaal niet zelfs.